

032 Un viatge, un cotxe, tres maletes, una cançó.

- Així, què li poso?, quaranta euros? - va preguntar-li l'home recolzat sobre la màquina registradora. Després d'una minsa lluita amb l'interior del seu moneder, va aconseguir extreure'n dos bitllets blaus que van ser entregats a l'home amb un somriure entreforçat.

Quan va engegar el motor del vell Peugeot verd i aquest va rugir amb un crit estrident, va sentir com una petita part de la seva atrotinada ànima s'acostava un passet més cap a un indret fantàsticament metafòric. Tres maletes descansaven al seu darrere. Tres maletes de tons ben desiguals on havia pogut encabir la seva vida: els grans moments, les petites tristeses i tot del que encara no s'havia atrevit a gaudir. Només havien estat necessaris els minuts d'un àlbum de The Verve per empaquetar-ho tot mentre un halo de llum feble es deixava veure travessant el passadís en forma d'acomiadament. La melangia de l'ambient que havia respirat tot ficant la roba curiosament plegada dins una de les maletes va tenir un efecte determinant sobre la seva ment, com trobar-se amb els peus en un penya-segat i haver de decidir si romandre contemplant el paistage o unir-se a l'acte d'amor de les roques salades amb les ones de la mar. Renàixer és un terme massa místic per a un acte i un instant tan reals.

Tot es resumia entre la carretera i l'horitzó allunyat. Fins aleshores no es va adonar que havia estat conduint només amb els últims rojos rajos de sol d'acompanyament. Va prémer el botó del reproductor de cedés i una melcancònica cançó va omplir els espais plens i buits de l'interior del vell Peugeot, se l'havia arribat a estimar tant aquell cotxe... Era un home i un ritme d'un *soul* suau que embriagava la pell més atea amb la música d'un piano tocat per unes mans de seda. No fou fins uns segons llargs més tard que es va convèncer d'haver-lo anat a escoltar algun cop, en un concert, en un auditori ebri de

centenars d'ulls il·luminats d'emoció i sentiment. Maleïda memòria, estúpida, estúpida memòria oblidativa.

El teló nocturn havia fet la seva entrada triomfal abaixat per una Titània resplendent. Lluny de casa, dels *whatsapps* i lluny dels amics. L'home de la veu suau i paraules incomprensibles era una de les dues úniques coses que mantenia en contacte amb la seva vida del fins aleshores. Va caure en la temptació de fer el que s'havia perjurat no fer mai més, el recordar. Recordar com en Sergi amb una mà l'agafava damunt la taula i amb l'altra, acariciava les cames de la Daniela i aquesta enrojolia neguitosa, com en Marc la despullava amb una mirada suplicant i melosa, que li produïa una coïssor agradable a l'estómac, mentre la Carlota es desvivia per arraconar-li els cabells que li queien, a en Marc, desorbitats sobre les orelles. Amics i amants i amants i amics, que ara formaven part d'un passat amb ganes d'enfonsar-se en l'oblit. Maleïda memòria, estúpida, estúpida memòria recordativa. L'absència d'en Sergi va acabar per ser-li confident, no havia estat amor, sinó algun sentiment pròxim barrejat amb la tebior d'una càlida tendresa però no prou fort per resistir la temptació de les cuixes fornides de la Daniela. Tot el que en restava d'ell fou massa feixug per endinsar-ho en una de les tres maletes, així que, sense mirar enrere, havia tancat la porta d'aquell pis que de tant temps se li havia acabat per fer estrany i apàtic. I amb en Marc hagués corregut el greu perill d'enamorar-se'n i oblidar-se de complir els somnis que més l'havien desvetllat. El vell Peugeot verd era l'altra de les dues úniques coses d'aquella vida compartida que havia pres. El cantant i el cotxe. Una barreja sinàptica. No pas com ella i l'amor. Fugir, allunyar-se, marxar, anar-se'n, partir tot són sinòmis de no voler ser-hi. O de preferir estar en un altre lloc, en un indret allunyat, per aprendre a viure de coses que mai s'hagués imaginat.

Una llum esfereïdora va cegar-li la visió durant uns segons i tot va deixar de ser, el *soul* i

l'obscuritat es van barrejar en voltes i més voltes de campana i un bluf en el cor. I després, després vingué el no-res. Així fou com va morir. Abandonant en una terra erma tot el que havia estat envoltant-la durant la seva curta vida, s'alçava, s'enlairava amb una perspectiva vertiginosa del vell Peugeot verd i destrossat sobre l'asfalt d'una carretera grisa. Desprenent-se del dolor al pit i a les cames, d'unes robes que ja no duia, d'idees i somnis vacus que desitjava que algú els repesqués de l'aire i que, ecològicament, els reciclés per fer-se'ls ben seus. No fou capaç d'observar en diapositives les seves pròpies escenes. Tampoc vingué ningú a recollir-la, sortí d'aquest món sola amb els últims quatre acords d'una cançó que li ressonaven suaument en el timpà. Per deixar aquest món no li foren necessàries les preocupacions ni la maleïda memòria. Ni els concerts, ni els plans que quedaren a mig fer o a mig inventar, ni la melada veu de l'home que cantava *soul*.

Exiliant-se de l'amor se li havia manllevat la vida sencera. Era flonja, es despedaçava amb lentitud i guanyava uns metres d'altitud. Les seves cèl·lules es difonien amb l'aire i ja no podia fer res que no fos enlairar-se. L'absència de cos naixia de les entranyes dels peus i avançava cap al genolls, i el ventre, els palmells, la corva dels pits, el coll i, finalment, la punta dels cabells que, en aquell precís instant, ja havien deixat de ser.

Partí pensant en un matí brodat de cirerers florits amb els peus sobre un penya-segat, que mai ja no veuria, i amb en Sergi, en Marc o potser algú altre que s'havia quedat sense conèixer agafant-la de la mà. Un lleu instant i tot el que en restà foren un vell Peugeot verd esbardellat i tres maletes, esperant guardar i transportar quelcom no viscut, buidant-se entre la carretera i vidres trencats.

“La vida és el que et passa mentre estàs ocupant fent altres plans.”

John Lennon, *Beautiful boy*.